de Pr. Mihai-Andrei ALDEA

În Vechiul Testament s-a prevestit despre Leul din Iuda, Cel care va jefui Iadul de prada sa, Cel care va mânca popoarele duşmane Lui, va sfărâma oasele lor şi va săgeta pe toţi vrăjmaşii Săi. Această viziune a lui Mesia ca Împărat puternic şi pedepsitor, ca Împărat Judecător şi Mare Stăpân este, din păcate, aproape ştearsă din gândirea şi viaţa creştinilor de azi. Bolnavi de pietism şi de laşitatea murdară a celui care pupă tălpile străinilor şi îşi snopeşte fraţii, cei mai mulţi dintre cei care îşi spun azi creştini au uitat că sunt ostaşii Împăratului împăraţilor. În numele unei umilinţe doar cu numele creştină şi al unei toleranţe izvodite de Satana ei calcă neîncetat peste jertfele Sfinţilor lui Dumnezeu ca să se poată bucura cât mai mult de plăcerile păcatului. Trufia de a părea smerit este doborâtă numai de aceea de a nu lăsa pe alt creştin să pară mai mare, să aibă dreptate, să fie mai duhovnicesc. În asemenea ocean de cuminţei mai toate vocile cântă la unison până şi imnurile răzvrătirii împotriva sistemului, aşa cum îi învaţă sistemul, fără cea mai mică înţelegere a absurdităţii gestului. Şi curajul câtorva creştini care mai ştiu în ce cred este spurcat îndată şi în primul rând de „fraţii întru Hristos", cu vorbe ca „trufie", „bravadă", „lipsă de smerenie" şi altele mai rele, uitându-se cu totul de viaţa şi mărturia sfinţilor din primele veacuri. Uitând şi astupându-şi urechile la glasul lui Hristos, Cel care a tot zis, „Îndrăzniţi!", „Nu vă temeţi!", „Dacă pe Mine m-au prigonit şi pe voi vă vor prigoni. În lume necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi! Eu am biruit lumea!". Cuminţeii vor o mărturie laşă, la firul ierbii, sau chiar sub el dacă se poate, un ascunziş de cârtiţă oarbă, ce iese din ascunzişuri numai noaptea şi nu se aude niciodată. Hristos însă, ce ne cere şi ne porunceşte? Uimitor! (pentru „cuminţei")

Voi sunteţi lumina lumii! Nu poate cetatea din vârf de munte să se ascundă, nici nu aprind oamenii făclia s-o pună sub obroc ci în sfeşnic, să lumineze tuturor celor din casă. Aşa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât văzând faptele voastre cele bune să slăvească pe Tatăl vostru cel din ceruri!

Nu cuminţenie tâmpă! Nu ascunziş din care se iese doar când nu e primejdie! Ci mărturisire deplină şi neîncetată, prin lupta noastră împotriva patimilor şi păcatelor. Şi, la nevoie – după a Sa înţelepciune ivită – şi prin cuvânt. Dar întâi prin războiul cel greu împotriva lanţurilor răutăţii care înrobesc sufletul. Asemenea lui Hristos, creştinul trebuie să fie şi miel, dar şi leu! Demnitatea fiului de Împărat se cere de la fiecare creştin. A duce războiul cel cumplit dinlăuntru este poruncă sfântă şi prima lucrare ce ni se cere. Doar din aceasta poate ieşi lucrarea cea bună în afară! Dar asta nu vor să înţeleagă şi să primească cei care ascund

împăcarea cu păcatul prin fardurile groase ale pietismului şi aşa-zisei toleranţe – toleranţa fiind alt nume al desfrânării, după cum „casă de toleranţă" este alt nume al bordelului. Ei sunt întâi lipsiţi de iubire faţă de propriul suflet, pe care nu luptă cu adevărat să-l elibereze din stăpânirea răului. Şi, lipsiţi de iubire faţă de ei înşişi, cum ar putea avea adevărata iubire faţă de ceilalţi? Doctorul care dă medicamente amare este pentru ei un sadic, iar chirurgul care taie părţile putrezite un mutilator şi un criminal. „Iubirea este", strigă ei în cor, „să spui bolnavului că e bine să fie bolnav, să numeşti bolile diversitate şi să tolerezi infecţiile şi putrefacţia". Laşi gata să lovească în cei care iubesc, dar supuşi în faţa celor stăpâniţi de ură, ei sunt oricând pregătiţi să facă rău în numele binelui şi să se lepede de Hristos în numele lui Dumnezeu. Dacă ar putea, ar astupa cu plumb încins gurile mărturisitorilor, explicând apoi că fac aceasta din iubire pentru cei „afectaţi" de cuvintele mărturisitorilor. Dar dragostea pe care ei pretind să o răspândească este doar o otravă ale cărei culori se schimbă între sentimentalismul ieftin şi făţarnic şi ura iezuito-luterană faţă de cei de altă părere. Năuciţi şi chiar înspăimântaţi de aceşti înşelaţi-înşelători creştinii de rând se sfiesc să mai fie creştini, să mai trăiască şi să mărturisească Adevărul – deşi fără trăirea şi mărturisirea Adevărului nici nu ne putem numi creştini.

Şi totuşi mai sunt păstori!

Mai sunt din cei care îşi pun viaţa pentru turma lui Hristos!

Chiar într-un veac de apostazie făţarnică, zisă „cuminţie", mai sunt cei care pot ridica glas de leu – şi blând şi cutremurător de puternic totodată – întru mântuirea lumii!

Aşa au fost sfinţi mărturisitori ca Valeriu Gafencu, Sofian Boghiu, Daniil Sandu Tudor, Ilie Cleopa şi mulţi, mulţi alţii.

Aşa a fost uimitorul părinte Gheorghe Calciu-Dumitreasa, cu o mărturie zguduitoare în inima unei puteri satanice.

Aşa a fost minunatul Valeriu, Bartolomeu Anania, Leul Ardealului, cel care a ştiut să ţină fruntea sus în vâltoarea unui ev dement şi laş.

Şi, care, după toţi cei dinainte, a plecat şi el acum în ceruri, să se bucure pentru totdeauna de lumina Stăpânului său, Leul din Iuda, Iisus Hristos, pe care cu atâta dăruire l-a slujit.

Cât de măreaţă a fost chiar şi umbra Leului din Ardeal, în chiar iarna vieţii sale! Câtă putere a ştiut să adune din puterea Stăpânului! Asemenea tărie a avut glasul său încât străpungea şi cele mai împietrite inimi! Şi unde nu a răsunat! Pe sălile Sinodului sau în bisericile Transilvaniei, în aule şi amfiteatre, pretutindeni unde Cuvântul putea fi rostit, cu vreme şi fără de vreme.

Şi câtă dulceaţă a avut cântecul său! Din Rotonda plopilor aprinşi până în cântecul Mioriţei

ananiene, din diortosiri până în predici, rostirea românească cea mai frumoasă a răsunat neîncetat în scrierile sale! Dragostea sa pentru Neamul Românesc nu a fost doar cea a omului simplu ci, deodată, neexclusiv, şi cea a cărturarului adevărat şi artistului înnăscut.

Greşeli? Desigur a avut!

Dar a avut şi o tărie de a şi le duce cu adâncă demnitate. Nu expunându-le în false confesiuni publice, alimentatoare de trufaşă şi mincinoasă umilinţă şi tăietore de pocăinţă, nici ascunzându-le fricos, cu lăcomia de a părea ce nu este. Ci doar purtându-le, purtându-le mereu, ca pe o cruce firească, firească şi proprie, cu o bărbăţie tare şi plină de eroism. Şi, prin aceasta, dând încă o mărturie – sau mai multe – despre felul în care se cuvine creştinului să îşi ducă în lume şi cele bune, şi cele rele: cu demnitate, cu tărie, cu mult curaj şi cu înţelepciune. Şi cu ochii ridicaţi mereu, dincolo de zări, către Cerurile cele veşnice.

Într-adevăr, a fost un leu. Un om care, deşi părea foarte liniştit atunci când îngrijorările şi certurile erau prea mărunte, se ridica deodată cu o putere uimitoare atunci când credea că este într-adevăr nevoie. Atunci se schimba deodată şi îşi arăta acea tărie, acea putere, care a impus de-a lungul a aproape 90 de ani chiar şi vrăjmaşilor săi. Şi totdeauna de-a lungul acestor ani a avut, lucru atât de rar şi de preţios în aceste vremuri de „cuminţenie" tâmpă, a avut curajul părerii proprii, asumată până la capăt.

Dar acum a plecat de aici! Leul din Ardeal a plecat la Leul din Iuda! Şi câtă măreţie şi frumuseţe este în această întâlnire, nu se poate, aici, spune. Din slava Leului din Iuda a izvorât slava Leului Ardealului, iar Leul Ardealului şi-a închinat slava sa Leului din Iuda. Iar Cel care slăveşte pe cei ce Îl iubesc, primeşte în lăcaşul Său ceresc pe unul care L-a iubit şi L-a slujit cu o tărie şi o demnitate rară, un adevărat ostaş al Său, un adevărat ucenic al Său.

Voi sunteţi lumina lumii! – ne strigă şi ne porunceşte Hristos, înălţându-se măreţ peste genunile Cosmosului şi Timpului. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi! Eu am biruit lumea!

Şi în ceata celor care au luptat cu adevărat spre a împlini această poruncă sfântă s-a adăugat, iată, deplin, până la capăt, şi Înaltul Bartolomeu Anania.

Cel care a fost un stâlp al Bisericii şi o lumină pentru mulţi s-a mutat la Ceruri. Lumina sa nu s-a stins, ci s-a mutat. Şi de aceea, pentru foarte mulţi dintre noi, creştinii mai slabi, este greu de zărit. Obişnuiţi să avem privirile în jos – deşi făgăduim adesea că vom avea inimile sus, către Domnul – nu suntem învăţaţi să desluşim aşa cum se cuvine luminile cereşti. Sfinţii ultimilor ani, de la Valeriu Gafencu, Daniil Tudor sau Ilie Lăcătuşu până la Ilie Cleopa, Gheorghe Calciu ori Sofian Boghiu, lumini minunate ale lui Hristos, prea puţin luminează sufletele noastre. Şi nu pentru că nu ar străluci cu multă putere, ci pentru că privirile noastre nu se înalţă aşa cum se cuvine. Poate ne trezim! Poate învăţăm să ne ridicăm ochii şi mai ales inimile către Domnul! Acolo, alături de tronul Său, vom vedea şi luminile adevărate ale Neamului Românesc. Nu lucirile înşelătoare ale înşelaţilor care se dau mari şi luminaţi în această lume, o clipă, înainte de a se prăbuşi în genunile întunericului nesfârşit. Ci luminile sfinte şi veşnice ale celor care L-au urmat pe Hristos, după a lor putere, plinită fiind lupta lor de atotputernicia Dumnezeului Om. Ale celor care, prin ascultarea faţă de Mielul-Leu, prin

statornicia în ucenicia faţă de Acesta, prin jertfa şi jertfele vieţii lor, au izbutit să zidească, neîncetat, România Cerească. Adevărata Românie, a martirilor şi eroilor, a călugărilor şi mirenilor trăitori, a curajoşilor mărturisitori români ai Credinţei lui Hristos Iisus. Alături de Tronul Fiului lui Dumnezeu străluceşte această Românie Veşnică, în care s-a aşezat de acum şi Leul Ardealului, Bartolomeu Anania.

Veşnică să îi fie pomenirea! *Sursa text:* ***Asociaţia pentru cultură şi educaţie Sfântul Daniil Sihastrul***